

ného záväzku uspokojili veriteľa tak, aby tento proti nim, ako dávkou priamo povinným, vystúpiť nemohol, aby ich tedy od povinnosti zaplatiť túto dávku oslobodili. Za tohoto stavu veci neporušil odvolací súd právne pravidlo, keď žalovaných zaviazal na zaplatenie tejto dávky u obecného úradu, ktorým plnením malo byť dosiahnuté účelu žaloby, t. j. oslobodenia žalobníkov od povinnosti zaplatenia tejto dávky (viď rozh. č. 2553 Sb. n. s.).

V prípade, že kupiteľ smluvou prevzal záväzok zaplatiť dávku z prírastku hodnoty nehnuteľnosti, môže sa predavateľ domáhať na kupiteľovi splnenia tohoto záväzku ihneď len čo táto dávka bola predpísaná, bez ohľadu na to, či sám už túto dávku zaplatil alebo nie (viď rozh. č. 2443 Sb. n. s.). Nie je sporné, že dávka táto bola žalobníkom nielen predpísaná, ale na nich aj exekučne vymáhaná a tak námietka predčasnosti žaloby je neopodstatnená, práve tak, ako aj sťažnosť, že odvolací súd súdil nad žalobnú žiadosť.

Povinnosťou dávkou povinného predavateľa je, aby učinil všetko, čo je nutne potrebné v záujme kupiteľa, ktorý splnenie záväzku, týkajúceho sa zaplatenia spomenutej dávky, smluvou prevzal. V tomto smere poukazuje Najvyšší súd na dôvody, uvedené v rozhodnutí č. 4373 Sb. n. s.

Povinnosťou žalobníkov bolo tedy zachovať sa podľa tejto zásady, a to tak, že buď sami mali podať opravný prostriedok proti výmeru tejto dávky, alebo mali poskytnúť žalovaným možnosť, aby v ich mene mohli sa brániť proti nesprávnemu výmeru. Túto povinnosť mali žalobníci v súdenom prípade už v dôsledku statí kúpopredajnej smluvy, podľa ktorej »podotýka sa, že táto (t. j. sporná dávka) sa nevyskytne, pokiaľ sa pri kúpe tejto prírastok nejaví«. Keď to neučinili, sú žalovaným zodpovední za sumu, o ktorú skutočne vyrubená dávka prevyšuje dávku, ktorá by bola bývala vyrubená, keby predávateľmi bolo bývalo použité zákonných opatrení v záujme jej správneho vyrubenia. Správne je stanovisko súdu odvolacieho, že tento rozdiel náleží dokázať žalovaným (§ 269 Osp.), ktorí však okrem kúpopredajných smlúv iného dôkazu v tomto smere nenavrhli, smluvy tie však k odhadu hodnôt nehnuteľností samy o sebe nestačia.

Čís. 14655.

Advokát nemá nároku na zvýšenie odmeny v smysle § 7 vlád. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. z dôvodu, že za odvolacieho pokračovania miesto pôvodnej žalovanej strany vstúpili do sporu jej deti, ako dedičia.

(Rozh. z 29. X. 1935, Rv III 857/34.)

Najvyšší súd rozhodujúc v spore o odmenu žalujúceho advokáta za zastupovanie žalovanej strany, uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia.

Bez porušenia práva nebola žalobníkovi priznaná odmena vo zvýšenej sadzbe, uplatňovanej ním z toho dôvodu, že v spore, v ktorom žalovanú (žalobkyňu onoho sporu) zastupoval, za odvolacieho pokračo-

vanie miesto žalovanej onoho sporu vstúpili do sporu jej deti ako dedičia. Vstúpením týchto do sporu nezmenila sa žaloba dotyčne žalobného nároku ani čo do skutkového a v podstate ani čo do právneho základu, lebo deti ako dedičia hájily len právne postavenie svojho právneho predchodcu, čím sa práca žalujúceho advokáta v ničom nerozlišovala od práce, ktorú by bol musel vykonať, keby bol pokračoval proti právnomu predchodzovi týchto dedičov.

Čís. 14668.

Predpokladom povolenia zaist'ovacej exekúcie podľa § 5 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. je **d o m á h a n i e** sa súdneho stanovenia nároku na výživu, výchovu, alebo zaopatrenie alebo plnenie z neho idúce. Podaním žaloby výživného je tento predpoklad daný.

Ak bola už podľa § 5 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. povolená zaist'ovacia exekúcia na zaistenie dávok, splatných v dobe **k r a t š e j** než jeden rok, môže byť povolená ďalšia exekúcia podľa tohoto paragrafu len na zaistenie dávok splatných v **z b ý v a j ú c e j** časti jedného roka.*)

(Rozh. z 31. X. 1935, R IV 428/35.)

Exekútka podala proti exekútovi žalobu o platenie alimentov pre ne-manželské dieťa a bola jej povolená zaist'ovacia exekúcia podľa § 5 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n. pre splátky výživného za dobu od 1. júla 1930 do 30 novembra 1934. Žiadosťou, o ktorú teraz ide, domáhala sa povolenia zaist'ovacej exekúcie podľa toho istého zákonného ustanovenia pre splátky za dobu od 1. decembra 1934 do 1. júla 1935. Tejto žiadosti **s ú d** prvej stolice vyhovel, **r e k u r z n ý s ú d** ju zamietol.

N a j v y š š í s ú d obnovil usnesenie súdu prvej stolice, exekúciu povoľujúce. **D ô v o d y :**

Názor rekurzného súdu, že v smysle alimentáčného zákona č. 4/1931 Sb. z. a n. na základe púhej žaloby nemožno žiadať zaist'ovaciu exekúciu, je mylný.

§ 5 citovaného zákona pripúšťa predbežné opatrenie (zaist'ovaciu exekúciu) podľa § 223 a nasl. exekučného zákona v znení § 50 zák. čl. LIV:1912 a čl. V. č. 20 a 21 ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n. k zaist'ovaniu dávok, splatných v jednom roku, na návrh oprávnenej osoby, bez toho, že by táto musela preukázať svoju pohľadávku listinou a osvedčiť, že by sa inak dobytie pohľadávky zmarilo alebo značne sťažilo, avšak pod podmienkou, že sa osoba tá skutočne domáhala súdneho stanovenia nároku na výživu, výchovu alebo zaopatrenie alebo plnenie z neho idúce.

Podaním žaloby o platenie výživného je tedy daný potrebný predpoklad použitia § 5 alimentáčného zákona.

Vymáhajúca strana výslovne žiada povolenie zaist'ovacej exekúcie v smysle § 5 alimentáčného zákona. Keďže usnesením okresného súdu v U. zo dňa 19. novembra 1934 č. j. E V 5532/34-1 bola jej povolená exekúcia k zaist'ovaniu výživného, sročného v dobe od 1. júla do 30. novem-